

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות
17:03 | 17:18 | 17:08 | 17:21

מוצאי שבת
18:16 | 18:18 | 18:17 | 18:18

רבינו תם
18:56 | 18:53 | 18:55 | 18:57

משכיל לדוד

חשיבותה של מעלת האחדות

זו, שכל אנשיה יהיו ראשי קהילה בעלי שם, תמה רבי יהושע על ברכתו של אליהו הנביא ולא הבין מדוע ברך אותם בברכה כה גדולה, בזמן שאנשי העיר לא הקפידו לקבלם בעין יפה. ובהיות שהבטיח לאליהו הנביא שלא להטרידו בשאלות, על כן שתק ולא הרהר אחר מעשיו.

לאחר מכן פנו והלכו לעיר אחרת שם קיבלו אותם אנשי העיר בעין יפה ובנפש חפצה, אף בפעם הזו ברך אליהו הנביא את אנשי העיר, אך שינה מברכתו ואיחל להם שרק אחד מהם יזכה לשאת בתואר ראש הקהילה. מששמע רבי יהושע את ברכתו של אליהו הנביא לא יכול היה להחריש עוד והקשה לפני אליהו הנביא, כיצד ברך הוא את אלו שקיבלו אותו בעין צרה ולעומת כן המעיט מברכתו לאלו שקיבלו אותו בעין רחבה.

השיב אליהו הנביא - דע לך שאת יושבי העיר הראשונה לא ברכתי כלל, אלא קיללתי אותם, שכולם יהיו אנשים חשובים וראשי קהילה, ואין זו ברכה כלל ועיקר, היות ובזמן שכל אנשי העיר הם אנשי שם, אזי שכל אחד חש עצמו 'מאן דאמר' ועל כן אינם יכולים להימצא בשלום. לעומת כן אנשי העיר השנייה זכו בברכתי שרק אחד מהם יהיה ראש קהילה, ומשמעות ברכה זו שהשלום והאחוה יהיה מצויים ביניהם, שכל זמן שיש רק ראש אחד שהכל כפופים אליו - תיתכן מציאות של אחדות. וחיוזוק לדברים אלו ניתן להביא מדבריו של הירח על השמש שאמר שאין שני מלכים משמשים בכתר אחד, ומכיוון שהקב"ה הכיר בצדקת דבריו על כן הקטין אותו וכפיצוי העניק לו את צבא הכוכבים (חולין ס, ב).

מובא במדרש (דב"ה, ט) שכאשר שאול המלך היה יוצא עם צבאותיו למלחמה, רבים מן החיילים היו ניגפים בקרב ולא זוכים לשוב אל בתיהם בשלום. לעומת כן חייליו של אחאב המלך זכו לחזור בשלום מן המערכה מבלי שיצטרכו לקבור את מתיהם. ויש להבין כיצד יתכן הדבר שחיילי שאול המלך שנודעו בצדקותם הרבה מתו במלחמה, בעוד שחייליו של אחאב הרשע שחטא והחטיא את ישראל זכו להינצל ולשוב לבתיהם ללא פגע. ומבארים חז"ל שחיילי שאול המלך מתו במלחמה כעונש על כך שלשון הרע היתה מצויה בקרבם, שלמרות שהיו צדיקים ועוסקים בתורה, מכל מקום היה להם רפיון בעניין לשון הרע שהוביל לפגם באחדות, ועל כן נענשו מן השמים ולא זכו לשוב בשלום. לעומת כן חיילי אחאב למרות רשעותם היו מצויים באחדות ואחוה, ומשום הכי זכו להגנה מיוחדת ולא נפגעו במלחמה.

ומעניין זה אנו למדים עד כמה השלום אהוב ורצוי לפניו יתברך, שמוכן הוא למחול על כבודו, אך אין הוא מוכן למחול על כבודם המחולל של בניו. וכל כך אהובה האחדות אצל הקב"ה עד שבשלה הותיר בחיים את חיילי אחאב הרשעים והמית את חיילי שאול המלך הצדיקים, והבן.

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". (שמות כה, ח)

הקב"ה מבקש מעם ישראל לבנות בעבורו משכן מעט, על מנת שיוכל להשרות שכינתו ביניהם. מצינו שנאמר בלשון הפסוק "ושכנתי בתוכם" והוא דבר פלא, הרי היה לתורה לכתוב ושכנתי בתוכו ומדוע כתבה בלשון רבים. ועל כך דרשו חז"ל שרצה הקב"ה לרמוז לישראל שברצונו להשרות את שכינתו לא רק בתוך במשכן, אלא בתוכו של כל יהודי ויהודי מישראל שהוא בבחינת משכן מעט.

והנה יש לנו לדעת שהבסיס והתנאי להשראת שכינתו של הבורא ברוך הוא באדם - תלוי ועומד באחדותם של בני ישראל, שכל זמן שעם ישראל מאוחדים זה עם זה וחשים תחושת ערבות הדדית, אזי הקב"ה יכול להשרות שכינתו ביניהם. לעומת כן כאשר הפירוד והמחלוקת מצויים בקרב בני ישראל, אין הקב"ה יכול להשרות שכינתו אצל בני ישראל היות והקב"ה מהותו שלום וכן הקב"ה חתם את ברכת כהנים בשלום, וכן את תפילת שמנה עשרה וברכות קריאת שמע אנו חותמים בענין השלום, ומציאות של מחלוקת ריב ומדון אינה מתקימת עם מהותו זו.

כמו כן מצינו שהקב"ה העניק לבני ישראל את התורה רק לאחר שהיו מצויים באחדות, כפי הנאמר בתורה (שמות יט, ב) "ויחן שם ישראל נגד ההר", ויחן כתיב ולא ויחנו, ללמדך שחננו כנגד ההר כאיש אחד בלב אחד. הקב"ה מעניק את התורה לבניו רק לאחר שנוכח לראות שהם מצויים באחדות, וזאת משום שרוב המצוות האמורות בתורה נוגעות לעניינים התלויים בבין אדם לחברו. ומכיוון שרבות מן המצוות עוסקות בעניינים הנוגעים בין איש לרעהו, על כן בכדי שהתורה תוכל לחול על בני ישראל ולהתקיים בהם, הכי עליהם להוכיח תחילה שאכן השלום והאחוה שוררים ביניהם ורק לאחר מכן זכו לקבל את התורה.

המתבונן יראה שמקל אחד ניתן לשוברו בקלות, לעומת כן אגודה של שנים עשר מקלות קשה הרבה יותר לשיבורה. וכגון זה בזמן שעם ישראל מפורדים ומצויים כל אחד לעצמו, בקלות ניתן לשבור את רוחם ולהכניעם, לעומת זאת כאשר שנים עשר שבטי י-ה מצויים בשלום ואחדות ביניהם, עצם אחדותם מחזקת אותם ומונעת את היכולת לשבור את רוחם ולהכניעם (עי' ילקוט"ש עמוס תקמט).

מובא (עושה פלא ס"ב) שרבי יהושע בן לוי פגש את אליהו הנביא וביקש ממנו להתלוות אליו בדרכו כדי לראות את מעשיו וללמוד מהם. אליהו הנביא בתחילה סרב לבקשתו של רבי יהושע, אך לאחר שרבי יהושע הבטיחו שלא ישאל שאלות ולא יהרהר אחר מעשיו, הסכים אליהו הנביא שרבי יהושע יצטרף אליו בדרכו. התהלכו אליהו הנביא ורבי יהושע בדרך והגיעו לעיר אחת, אנשי המקום לא קיבלום בעין יפה ומשפנה אליהו הנביא לצאת את העיר, הוא אמר כביכול בברכה לעיר

הילולא דצדיקיא

- א - רבי דוד פוברסקי ראש ישיבת פוניבז'
- ב - משה רבינו ע"ה
- ג - רבי יוסף ידיד הלוי
- ד - רבי מאיר פינטו זיע"א
- ה - רבי גרשון אשכנזי
- ו - רבי חיים יוסף דוד אזולאי
- ז - רבי וידאל קואניקה

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מה עושים עם הכסף?

"דבר אל בני ישראל ויקחו לי
תרומה" (שמות כה. ב)

**מדוע כתבה תורה בלשון "ויקחו" ולא בלשון
"ויתנו"?**

רבי יוסף סולובייצ'יק זצ"ל מטעים זאת בספרו 'בית הלוי' כי לאמיתו של דבר, מה שיש לו לאדם בממונו הוא רק אותו חלק שנותן לצדקה. ויתכן שיהיה לו לאדם ממון הרבה, אין זה נחשב ממון שלו אלא רק 'מופקד' אצלו. ורק מה שנותן לצדקה זהו שלו ממש וכדברי חז"ל (ב"ב יא.) על מונבז המלך, עיי"ש.

נמצא אפוא, שהנתינה היא בעצם לקיחה לעצמו ומתאים מאוד לשון "ויקחו".

בדרך זו נוכל לבאר גם את הפסוק הנאמר אצל אברהם אבינו, כשהכניס אורחיו אמר להם: "ואקחה פת לחם וסעדו לבכם" (בראשית יח. ה) ולכאורה היה מדויק יותר לומר "ואתנה פת לחם"? אלא ידע אברהם אבינו שכל מה שנותן לאורחיו הוא בעצם לוקח זכויות לעצמו כפי שביאר הבית הלוי בפסוק "ויקחו לי תרומה".

סיפר כ"ק האדמו"ר מבלו'וב זצ"ל להרב שלמה לורנץ זצ"ל:

בבואי לאמריקה הייתי פליט שואה מחוסר כל. למחרת הגיע, התקשר אלי כ"ק האדמו"ר מאו'רוב - רבי משה יחיאל אפשטיין זצ"ל, והזמין אותי להתגורר במעונו באמרו: "אני לא זכיתי להתנסות בשבעה מדורי גיהנם של השואה כמוכם. לכן אני עוזב את ביתי ונותן לכם את ה"שטיבל" שלי ואת החסידים שלי עד שתסדר באופן עצמאי, כראוי".

כאשר עלה האדמו"ר מאו'רוב ארצה, הביא איתו כסף די הצורך כדי לקנות דירה מרווחת, כפי שמתאים לאדמו"ר. אך כאשר שמע שיתומה (שהיתה גם קרובת משפחתו) עומדת להנשא וזקוקה לכסף, מסר לה את הכספים שהיו מיועדים לדירתו, ולעצמו שכר דירה בדמי מפתח.

כיפתו תקועה עדיין תחת המכונת ואילו כיפה זו היא כיפה אחרת שמצא? ובאמת, הכיפה שלו הייתה תקועה תחת אחד מגלגלי המכונת. ר' מיכאל הרים אותה מיד וגילה לשמחתו את שמו הרשום עליה.

מיד הניח את הכיפה על ראשו וכל הדרך הוא ובנו דיברו על הפלא שענייניהם ראו.

כשסיפר לי את סיפורו המדהים, אמרתי לו: "סוד הכיפה שמצאת שהיה עליה סמל המוסדות שלנו הוא שהרוח העיפה אותה מראשו של אדם אחר, כפי שהעיפה את הכיפה שלך מראשך. אולם ההבדל ביניכם הוא שאותו אדם ויתר על הכיפה שלו ולא דאג לרוץ אחריה עד שימצא אותה, ומן הסתם המשיך בדרכו ללא כיפה. ואילו עתה רדפת אחרי כיפתך במסירות נפש עד שהשגת אותה בחזרה.

ומשמים גלגלו זכות על ידי זכאי. שכיון שראו את מסירות הנפש שלך שלא ללכת בגילוי ראש, דאגו שתגלה את הכיפה הנוספת כדי לרמוז לך שמעשיך רצויים לפני ה'".

לאחר מכן המשכתי ושאלתי: "האם שמחת למצוא את הכיפה הנושאת את סמל מוסדות התורה שלנו?"

ור' מיכאל השיב: "מאז שחזרתי בתשובה, לא שמחתי כמו בזמן שמצאתי את הכיפה הזו!"

"אם כך" אמרתי לו, "כיון שקיימת את המצוה במסירות נפש - זכית למתנת שמים להיות שמח בשבת קודש, כדי לחזק אותך בעבודת ה', כמו שאמרו חז"ל: "ששכר מצוה מצוה" (אבות ד, ב). כלומר, מי שמתאוה תאוה רוחנית למצוות, מן השמים מזמנים לידו מצוות רוחניות נוספות שבהן יתעלה ויבוא לידי שמחה של מצוה".

מתנת שמים בשכר המצוה

תלמידי היקר ר' מיכאל בן שושן הי"ו סיפר לי שביום שבת קודש כאשר יצא ביחד עם בנו הקטן מבנין הישיבה בדרכו לביתו, נשבה לפתע רוח חזקה והעיפה את הכיפה מראשו. בלית ברירה הוא הניח את ידו על הראש והתחיל לרוץ אחרי הכיפה שהרוח העיפה מצד לצד.

לבסוף, כאשר ראה שהכיפה נעצרה מתחת למכונת שחנתה בצד הדרך, התכופף ר' מיכאל וניסה בכל כוחו להוציא את הכיפה מתחת למכונת, מבלי להתחשב בחליפת השבת שמתלככת. שהרי איך יוכל להמשיך ללכת לביתו ללא כיפה?

במסירות הנפש שלו למצוה, ר' מיכאל הראה לבנו שלא מוותרים על הכיפה אפילו שהיא עפה ברוח, ולא הולכים לשום מקום ללא כיפה! שכן הכיפה היא סמל ליראת שמים, כפי שאמרו חכמינו זכרונם לברכה "כסי רישך כי היכי דתיהו עלך אימתא דשמאי" (שבת קנו. ב). פירוש - כסה ראשך כדי שתהיה עליך יראת שמים.

כשר' מיכאל התכופף מתחת למכונת כדי להרים את כיפתו, הוא גילה לתדהמתו כיפה אחרת שאינה שלו, כיפה כחולה שעליה הסמל של מוסדותינו הקדושים. הוא התפלא על כך מאד, שהרי הכיפה שלו לא נראתה כך, וכי נעשה כאן מעשה ניסים שהכיפה שלו השתנתה? גם הבן שלו שהתכופף לראות היכן הכיפה של אביו נבהל למראה הכיפה השונה שהיתה מונחת מתחת למכונת.

ר' מיכאל התכופף שוב כדי לראות אולי

במרה מפטירין

הפטרות השבוע: "זה' נתן חכמה לשלמה". (מלכים א; ה-ו)

הקשר לפרשה: בהפטרות מסופר על בנין בית המקדש הראשון שנבנה על ידי שלמה המלך, שהוא מענין הפרשה שבה מסופר על צווי בנית המשכן על ידי משה רבינו ע"ה.

נצור לשונך

ללחום בשעת צרה

תולה ארץ על בלימה

אם ישב בחבורת אנשים שהתחילו לדבר דברים אסורים, והוא משער שדברי תוכחתו לא יועילו להם, אם אפשר לו לילך, או להניח אצבעו באזניו, מצוה רבה הוא עושה בזה.

ואם אי אפשר לו להשמט מהם, והוא משער שהנחת אצבעו באזניו, גם כן קשה לו מאד מפני שילעגו עליו, על כל פנים יראה לזרז את עצמו בעת צרה כזו וללחום מלחמת ה' עם יצרו, כדי שלא יכשל באיסור דאורייתא של שמיעת וקבלת לשון הרע.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ביתנו הפרטי דומה למשכן ה'

נוהגים אנו לומר מידי שבת בחזרת הש"ץ של תפילת מוסף "כתר יתנו לך ה' א-להינו מלאכים המוני מעלה עם עמך ישראל קבוצי מטה יחד כולם קדושה לך ישלשו".

ביאור תפילה זו, שבשבת המלאכים נותנים כתר לה'.

ומדוע דווקא בשבת? כיון שעל השבת נאמר 'שבת שלום' משום האחוה והשלום השוררים בה. ומציאות זו של שלום ואחדות בשבת נובעים מכך שהכל מצויים במנוחה ובשלוה ועל כן ליבם לא נתון לריב ולמחלוקת, ובהיות שהמלאכים מבחינים שעם ישראל מצויים באחדות בשבת, על כן הם מעניקים כתר לה' כאות כבוד על כך שבניו מאוחדים ביניהם ביום השבת.

נאמר (תהלים כט, יא) "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום", התורה מכונה עוז (ויק"ר לא, ה) ועל פי האמור בפסוק נראה לומר שבכוח התורה להביא שלום וברכה על עם ישראל, שמתוך שעם ישראל עמלים בתורה המכונה עוז, זוכים המה שהקב"ה יברכם ויביא שלום ואחדות עליהם.

ונראה שפשוט הוא מדוע התורה מביאה שלום על העולם, היות והתורה ומצוותיה מחנכות ומרגילות את האדם, לא לחשוב רק על עצמו אלא גם על כל הסובבים אותו, ומתוך כך שהאדם עוסק בתורה, עמל בה ומתייגע בקיום מצוותיה, זוכה הוא לשפר ולתקן את מידותיו הרעות ועם זאת לרכוש לעצמו מידות טובות, עד אשר אישיותו מזדככת ומתעלה במידת האחדות.

בימינו אנו שאין לנו בית מקדש ואף לא משכן, הבית הפרטי בו חיים בני הזוג הינו בבחינת מקדש מעט, ועל מנת שנוכל לזכות להשראת שכינתו של הקב"ה בקרבנו, עלינו לתת דעתנו כיצד להרבות את האהבה והשלום בבית.

כאשר הקב"ה נוכח לראות שבני הזוג אוהבים ומכבדים זה את זה אזי שהוא ממחר להשרות שכינתו ביניהם וכך האהבה והשלום מתרבים. לא כן כאשר בני הזוג אינם מקפידים אחד בכבוד השני והמחלוקת שוררת ביניהם, כאשר הקב"ה נוכח לראות שכך הם פני הדברים, מיד ממחר הוא להסיר שכינתו מבית זה ובאין שכינה וסיעתא דשמיא בבית הדרך אל הפירוד והגירושין קצרה. והוא שאמרו חז"ל (סוטה יז, א) "איש ואשה - זכו שכינה ביניהם, לא זכו - אש אוכלתם".

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

תלמידי הסבא מקלם מספרים: באחת משיחותיו בליל שבועות כשרצה הסבא לעורר את בני הישיבה לחיזוק בתורה, פתח במשנה באבות ואמר: "יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא מכל חיי עולם הזה" הוא המשיך ושאל: עבור מה זוכים לקורת רוח בעולם הבא? שמא תאמרו עבור אמירת ברוך הוא וברוך שמו? חס ושלום, השיב הסבא, עבור ברוך הוא וברוך שמו הרי זוכה האדם ליתן שבח לבורא עולם, ובעבור זה כל העולם וכל ההנאות לא יוכלו למלאות את שכרו, וכדאי היה להקב"ה לברוא את העולם למשך ששת אלפים שנה, רק כדי שיהודי אחד יזכה לענות ברוך הוא וברוך שמו פעם אחת! אלא, לקורת רוח זוכה אדם שישב בצורת אפרקדן, ונזכר ב"שוויתי ה' לנגדי תמיד" ומתיישב ישר באימה, על כך אמרו במשנה "יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא", אולם על ברוך הוא וברוך שמו אין לו שיעור!

המשיך הסבא ואמר: ואלף ברוך הוא וברוך שמו אינם מגיעים לשכר של אמן אחת, ועבור אמן אחת כדאי לו לאדם להיבא ולבא בעולם הזה. "ואפילו לסבול ייסורי איוב שבעים שנה" כדי לענות פעם אחת אמן!!! ואלף פעמים אמן אין מגיעים לשכר של אמן של "הא-ל הקדוש" או "שומע תפילה", או קדושה וברכו, שהם קדושת שמו יתברך. ואלף פעמים אמן הנ"ל לא מגיעים למעלת ושכר אמן יהא שמייה רבא מברך.

הבעיטה מהכרטיסן

סיפר רבינו החפץ חיים זצ"ל:

מעשה בכפרי שהוצרך להגיע אל העיר הגדולה באופן דחוף. יעצה לו אשתו עצה נבונה, שיסע ברכבת ויגיע ליעדו במהירות המרבית. יצא הכפרי עם שחר לעבר הרציף וכולו נרגש, הן עבורו זו הפעם הראשונה שבה הוא נוסע ברכבת. היש מאושר הימנו?! בלב פועם ניגש הכפרי לקופאי ומרוב התרגשות לא הבין את משמעות השאלה שנשאל לאיזו מחלקה מעונין אתה להצטרף? הגיש לו אפוא הקופאי כרטיס מכובד המזכה אותו במחלקה א'.

שמח וטוב לב עלה הכפרי לרכבת כשהוא תר אחר מקום ישיבה פנוי, בין כך ובין כך מצא במחלקה השלישית מקום פנוי והתיישב. בעודו סוקר בעיניו את שכנו היושב לצידו, הוא מגלה כי הכרטיס שבידי שכנו שונה מכרטיסו שלו, השכן שהבחין במבטיו התמוהים, ואשר גם הוא לא היה בקי בענייני רכבת, העיר לו כי טוב יעשה אם ילך מכאן בטרם יבוא הכרטיסן ויסלק אותו מן הקרון.

נבהל הכפרי ומיד התכופף ודחק עצמו אל מתחת לספסל במטרה להסוות את עצמו מפני המבקר. עודו יושב מצטנף שמע לפתע חבטה, היה זה המבקר אשר נתקל ברגליו ונחבל. כעסו גבר עד להשחית, הוא גרר את הכפרי בזעם עצור: היכן כרטיסך?! שאל בכעס.

הכפרי חיטט בכיסיו המרופטים ובחשש הוציא נייר מקומט שאמור היה להיות הכרטיס, עתה השתומם המבקר נוכח בערותו של הכפרי וקרא בלגלוג: שוטה שבעולם, בידך מצוי כרטיס המשתייך למחלקה הראשונה, פתוחה לפניך הדרך למקום המכובד ביותר, ותחת זאת התיישבת במחלקה בזויה זו, ולא זו בלבד אלא שעוד נחבאת מתחת הספסל למרמס רגליהם של היושבים כאן!?

והדבר דומה לענייננו, הלא בידינו כרטיס למחלקה הראשונה, כרטיס של "אמן בכל כוחו" שעל ידו נפתחים שערי גן עדן, כל שערי שפע וסיעתא דשמיא להשגת רוחניות. חובה עלינו לנהוג במשנה זהירות ולא להיות כשוטה המאבד את מה שנותנים לו, ואינו מכיר בערך המתנה הנפלאה הלזו הנקראת "אמן בכל כוחו".

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

ברוך המקום ברוך הוא שאין לפניו משוא פנים, שכרן היה משום שהיו יראי שמים לאמייתו - באתה להם לישראל תשועה גדולה על ידו, שנאמר (מלכים א. כ) "ובן הדד מלך ארם קבץ את כל חילו ושלשים ושנים מלך אתו וסוס ורכב ועל ויצר על שומרון וילחם בה וגו' והנה נביא אחד נגש אל אחאב מלך ישראל ויאמר כה אמר ה' הראית את כל ההמון הגדול הזה הנני נותנו בידך וגו' ויאמר אחאב במי ויאמר וגו' בערי שרי המדינות" וגו'. ואומר (שם ב. ג) "ומישע מלך מואב היה נוקד והשיב למלך ישראל מאה אלף כרים ומאה אלף אילים צמר ויהי כמות אחאב ויפשע מלך מואב במלך ישראל", נתקבצו עליו על מלך מואב שלשה מלכים יחד; מלך ישראל ומלך יהודה ומלך אדום. ויכו את מואב וינוסו מפניהם וגו' וירא מלך מואב כי חזק ממנו המלחמה וגו' ויקח את בנו הבכור וגו' ויעלהו עולה על החומה. וכיון ששחט את בנו והעלהו עולה, אמר, רבוננו של עולם; אברהם העלה את בנו ע"ג המזבח ולא שחטו ואני אשחוט את בני ואעלהו עולה כליל לפניך, שכל מה שתאמר אלי אעשה.

באותה שעה ירדו (שונאיהם של) ישראל ממדריגה עליונה למדריגה תחתונה, שנאמר "ויהיה קצף גדול על ישראל ויסעו מעליו וישבו לארץ". וכיון שמת אחאב היו נערי שרי המדינות נפטרים כל אחד ואחד והלך לו לביתו.

רשע וגו' ראיתי רשע עריץ וגו' ויעבור והנה איננו" וגו'.

פעם אחת הייתי יושב בבית המדרש הגדול שבירושלים לפני החכמים, אמרתי להם רבותי מה נשתנה עמרי שר צבא מלך ישראל מכל אשר היו לפניו שלא הושיבו מלך בן מלך, עד שבא עמרי וישבו לו שלשה מלכים על כסאו? אמרו לי; לא שמענו. אמרתי להם; שכרו היה משום שויתר עיר גדולה בארץ ישראל כמו ירושלים, שהיתה בדעתו שכשם שירושלים היא למלכי יהודה כך היא שומרון למלכי ישראל, שנאמר (מלכים א. טו) "ויקן עמרי את ההר שומרון מאת שמר בככרים כסף ויבן את ההר ויקרא את שם העיר אשר בנה על שם שמר אדוני ההר שומרון". ואומר (יחזקאל כ"ג) "בן אדם שתיים נשים בנות אם אחת היו וגו' ושמותן אהלה הגדולה ואהליבה אחותה וגו' ושמותן שמרון אהלה וירושלים אהליבה". שכרו על שויתר עיר גדולה בא"י לפיכך ישבו לו ג' מלכים על כסאו.

אמרו עליו על עמרי שלא היה עשיר כמו אחאב מלך ישראל בנו, מאתים ול"ב מלכים עבדו אותו ואצ"ל לבית השן שבנה, כיון ששמע אחאב מן הבריות שבקשו אלו רל"ב מלכים למרוד בו, שלח והביא בנו של כל אחד והושיבן תחת ידו בירושלים ובשומרון. ואמרו חכמים כל אותן רל"ב בני מלכים עובדי אלילים היו, וכיון שבאו לירושלים ולשומרון היו נעשים יראי שמים לאמייתו.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מנהג טוב היה לו לרבי דוד בן חזאן זיע"א, כפי שסופר על חכמי הגמרא, שכל אחד מהם היה טורח ומתעסק בתבשילי שבת קודש (ראה שבת קט.), כך היה רגיל רבי דוד להעלות על שולחנו דגים בכל סעודת ליל שבת. ואולם, בימים ההם לא היו מקררים בכל בית, משום כן, היה מן הצורך לרכוש את הדגים מן הסוחרים סמוך לבישולם.

ביום שישי אחד, יצא רבי דוד בן חזאן לשוק, כדי לקנות דגים לכבוד שבת קודש. ואולם, בכל חנות ומכל סוחר הוא מקבל את אותה תשובה: "היום אין דגים! מחמת הסערה שהשתוללה בים, לא יכלו הדייגים לפרוש את רשתותיהם, וחזרו לחוף כלעומת שבאו".

רבי דוד הצטער על כך שלא יוכל לאכול דגים בשבת כמנהגו. אולם מיד הוא מצא פתרון לדבר. הוא ידע שבבית כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א ישנם דגים. וכך לאחר תפילת ערבית בליל שבת קודש, הוא פנה היישר לעבר ביתו של רבי חיים פינטו זיע"א, כדי לסעוד על שולחנו של הצדיק.

בשעת הסעודה, דיברו כ"ק רבי חיים זיע"א ורבי דוד בעניני תורה, הלכה ואגדה. נמשכו הדברים והשניים המשיכו בדברי תורה, עד שלא הבחינו כי הזמן חולף הולך לו והשעה מתאחרת.

משביקש רבי דוד בן חזאן לשוב לביתו, חשש לעשות זאת מחמת השעה המאוחרת. שכן, באותם ימים היו הדרכים בחזקת סכנה, עקב שודדים וכנופיות למיניהן.

כשהבחין כ"ק רבי חיים זיע"א, כי אורחו מצוי במצוקה, קרא לאחת השדות וכשזו התייצבה לפניו, צויה עליה שתקח את רבי דוד לביתו, ותשמור עליו מכל צרה וצוקה. וכך הוה.

באמצע הדרך הוציאה זו את לשונה, ושלהבת של אש יצאה מפיה. אמר לה רבי דוד: "חוששתי כי חיללת את השבת". אבל היא השיבה לו: "במחילה מכבודך - לא! האיסור של חילול שבת נאמר רק על בני אדם, העשויים מבשר ודם, אבל לא עלינו, כיון שאנו עשויים מאש". [שנות חיים].

וכבר ידוע, כי פעם היו מצויים במרוקו שדים, כמו שאלו היו מצויים בארץ צרפת, ובעלי התוספות זיע"א התפללו על השדים שיסתלקו מצרפת עד היום הזה.